

L'Olotí

(SEGONA ÈPOCA)

SURTIRÀ CADA DIJOUS.

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve, 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

Un any... .. 5'00 pessetas.

Un trimestre 1'50 «

Pago adelantat.

NOSTRE PROGRAMA.

May lo catalanisme ha treballat á l'ombra pera arribar a la realització dels seus ideals. Defensor dels principis honorats que sustenta, ben clars y á la llum del sol los va exposar á la Reyna Regent d'Espanya en sa vinguda á Barcelona y ben clars y concretament los va donar al país en la Assamblea de Manresa de 1892.

Com allavors diguerem, enteném avuy que han de quedar á càrrech del poder central del Estat Espanyol las relacions internacionals, l'exèrcit de mar y terra, las relacions econòmicas d'Espanya ab los demés països, la construcció d'obras públicas de caràcter general, la resolució de totes las cuestiones y conflictes inter-regionals y la formació del presupost anyal de gastos, al que deurán contribuir las regions á proporció de sa riquesa; tot ab la organització corresponent y adequada.

Peró enteném que correspón al Poder regional lo règimen intern de Catalunya, y que ha de constituhirse aquesta mantenint lo temperament expansiu de sa Hèstitació y segons sas necessitats y son modo d'esser.

En consecuencia, volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que á Catalunya desempenyin càrrechs públichs: volém Corts catalanas, no sols per estatuhir nostre dret y lleys civils, sinó per quant se refereixi á la organització interior de nostra terra: volém que catalans sian los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya 's fallin en última instancia 'ls plets y causas: volém esser àrbitres de nostra administració ficsant ab entera llibertat las contribucions é impostos, y volém, en fi, la facultat de poder contribuir á la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris y diners, suprimint en absolut quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forsoosa presti servey tan sols dintre de Catalunya.

Aquest es nostre catalanisme dintre d'Espanya; aquest es lo nostre regionalisme dins de Catalunya. Aixó es lo que volém; per aixó aném; á n' aixó arribarém á no trigar gayre.

(Del Manifest de la «Unió Catalanista» del dia 16 de Mars de 1897.)

NIT DE NADAL

(HISTÓRICH.)

—Quin fret mare..... ¡ay!—y se li arrapà á las faldillas cargolantshi, volguent trovar en aquell plech de roba un racer pera fugir del vent.

—Camina filla, aviat serém al pontarró, que 'ns hi espera ton pare ab en Bielich.

—De tot avuy que no 'ls hem vist ¡oy mare? qui sab si han arreplegat forsa..... ¡oy que deu ser tait mare? ¡tinch una son!

—Camina, camina.

—Ay quin vent mes fret... y no farém Nadal!... tait bé que va anar l'any passat el tíó... ¿quan tornarà en Rafel?... ¿Deu ser molt lluny la guerra?...

—Camina dona, no m' estiris las faldillas...

A la pobra mare 'l vent li glassà una renglera de llàgrimas, que feya estona á cada paraula de lá menuda anavan degotant sos ulls espremuts per la poderosa mà d'un dolor cruent que apretava son cor...

Y plorava;... plorava la pobre Caterina... per sos ulls traspuaava en gotas amargantas liquidacions de las penas

B. Berga y Rueda

del cor, tot el dolor que un munt de tristos recorts li feya sentir, un dolor gran, immens, dolor de pobre que recorda èpocas mellors, un dolor de miserable per força, dolor que augega, que mata, dolor lladre, que roba la vida poch à poch, que consumeix, que aniquila fent perdre totes las forsas...

—Camina filla camina, aviat hi serém...

—Ay mare quin tremolor!... ¡y sense tió aquest any!...

**

La tramontana feya uns udols de fera salvatgina. Fregava las parets de las casas arrancantne persianas, emportantsent testos, trencant flors de hivern y ficantse en las escaletxas de las oberturas xiulava com aussellots estranys, ó roncava com la bestia que vol embestir al enemich, segons la dimensió de la esquerdada que trobava per ficarshi. Las barras de ferro que havian aguantat las cortinas del istiu brandavan com batalls de campana sobre las baranas dels balcons, produhint un só que feya tremolar... Els vidres apretats per la força del element dringavan sobre 'ls galzers com plats de metall tocats de cayrell en una dansa macabra. Al miy del carrer hi queyan teulas enteras que 's trin-xavan botint en l'ayre 'ls escardots; las pedras dels teulats llensadas abaix trencavan els fanals; y las tortugadas, ensorrantse, cobrian els balcons de runas, fent gros terratremol que no augegava 'ls udols de 'l canigonench, quin, rabiós avansava precedit d'un aixám de fullas que voleyavan sense repós, y blincava 'ls arbres prims, trencant en sech als corpulents com esqueixats per una legió de diables. La carretera havia quedat neta de pols, blanca, llisa y agromullonada en los llochets hont los carros no havian

pitjat prou la grava. La pols entervollia las faldas de las montanyas y al clar de lluna se veyan las alsinas com se ajocavan al passar el tramontanal com las canyas se ajupian al sentirse apretadas per l'element trinxador y com totes las matas cambiavan de color al girar las esquesas de sas fullas á la embestida de las ventadas que las aje-ya sens pietat. Las pedras dels pilóns de vora la carretera saltavan en l'ayre ab força, los fils del telégrafo tallant l'ayre cantavan la cansó vibranta del vent, y més d'un pal brandava com alsina jova, cayentne d'altres com arbre corsecat, quedant sospesos y anant d'un costat al altre lligats per los fils que feyan xiular al vent.

El cel era net, el vent del nord també s'hi deixava sentir. Els nuvols habian desaparecut. Ni una clapa de cap color s'hi veyia, sols de cap á cap el tó verdelós crú que retallava las montanyas com onadas de paper á ell enganxadas. Era impossible pintarho; tot net, res de velaments, de boyras, de tintas indefnibles. Un cel estrellat, ple de guspiras movibles ab un fanal lluent en son plé sense rotllo, que anava fent sa via volta enllá, semblant, per sa brillantor, que volgués acostarse á la á la terra com á la vista s'acostavan las montanyas, negras d'un negre verdós ab carmi y esmeragda, en lloch del vert platejat y perdut entre gasas cenérosas, confós per las capas d'ayre de las nits tranquilas de lluna plena...

¡Ay! que avuy tot era terrible, que la furiosa tramontana convertia aquest tros de mon en judici final per la naturalesa y 'ls pobres que corren el mon, els que no diuhen res contra 'ls richs, els que plorant demanan al que te diners, un tros de pa pera menjar, els pobres que no tenen abrich, ni casa, ni patria, perque la mateixa patria 'ls hi ha robada.

Del Pourtus apretava mes, la impetuositat creixent, aplanant-ho tot sens pietat.

La mare carregada ab unas sacas plenas de crostons y ab una criatura de llet al bràs, y, la noyeta vestida ab roba prima, ab una paella embolicada ab un mocador lligada á l'esquena, feyan via carretera amont, plorant-hoshi 'ls ulls á l'una de fret y á l'altra de dolor,

Al passar el collet, la tramontana feya de las sevas y l passaren mare y filla, la primera apretant el nen sobre 'l pit pera donarli escalfor y la segona arrapada á las faldillas volguentshi embolicar pera guarirse de las rufagadas del vent.

Passat el coll, el canigonench semblá volgués burlarse d'aquella miseria y donant á sas alas una forsa poderosa, doná una forta pitrada y aixecant un vol de pedras d'un piló, una de cantelluda se clavá al front de la nena que caygué, no deixant perxó las faldillas de la mare...

—¡Ay mare!

—Que tens ;dexam!...

La pobreta ja era á terra y li sagnava 'l front que dexá en la blanca carretera una taca negra.

—¡Ay mare meval!

—¡Veus anant encantada!

—Tiran rochs, mare..... ay quin mal..... y quin fret.

El vent roncant ab rabia feu un farcell de las faldillas de la mare que ajocada sobre la filla, probava de aixecarla ab un sol bras; y escabellada, plorant, saltantli dels ulls unas perlas que 's glassavan desseguida y queyan sobre son pit brillantas als raits de la lluna, agafá la nena per sota l'axella y ab los sachs á l'esquena apretant el menut ab un bras y portant la filla ab l'altre, empesa per los bufets d'aquell vent fret, comensá la pujada.

La nena plorava, deixant en la carretera un rastre de sanch que li sortia de la ferida, el menut se despertá y brassejant cercava el mugró que li dava la vida y la tramontana embestia cada vegada, mentres la pobre mare desesperantse, pregava á la Verge que la dexés arribar ab son marrit... al pontarró qu'havian escullit pera passarhi la nit de Nadal, y aturdida no sabia com ferho pera apartarse del furiós monstre que la perseguia ab tanta bravesa, del que ni caminant depressa s'en salvá, perque... sentintse un údol ferestech, terrible que sorti dels boscos com si baixés una tocada de monstres roncant, vingué una impetuositat indeturable que rebotí á la mare y criaturas dins la coneta, feu un motxoch d'aquells pobres sers que no s'hauria conegut lo qu'era aquell farcell voltat de pols, apedregat, y cobert de fulla y brostas.

—Mare, mare, que hi tornan, me pican al cap!

La dona feu un xisquet esterehidor y 'l menut sota d'ella deixá sentir no més un gemech. Llavors la mare l'estrenyé més fort y li trová 'l cap moll d'una humitat calenta. Se li glassaren las sanchs á la pobre dona y abressá al menut mes fort, el petonejá y 'ls llavis també se li mullaren.

—¡Deu meul!

—¡Mare! que per compte de pegar al tió ho han fet al meu cap.

—Sanch,—digué la mare,—Verge Santa, amagat filla que vé mes tramontana...

S'acostava una fressa axordadora, de vent y d'esquellerinchs, la carretera tremolava, venia la fi del mon...

—Mare, mare...

—Acotxat, íapat, amagat...

—Ay! quanta sanch!

—Si...

Y la mare bruta dels llavis, mans y pit, s'agegué poruga mentres passava

lo terratrèmol que s'acostaba... ja'l tenian aprop... y passà eb los caballs á tot galop lo cotxe de la nit que venia de X.

El cotxero animat ab lo vapor de las últimas copas de la *Noche Buena*, anava cantant y desafiant la tramontana que li venia de cara.

Al veurer aquell bulto feu voleyar la tralla pegant una xurriacada que tocé la cara de la pobra mare, quina al sentirse ferida, exalà un ¡ay!...

—Borratxona!, al llit! mal llam! ¡au! ¡au! ¡fossis meva!

Y passà 'l cotxe perdentse carretera avall ab els ronchs de las ventadas.

La pobre mare, la *borratxona*, estrenyia en son pit, bruta de sanch de cara y mans, al infantó que s' havia axafat el cap, quan el vent rebotí als miserables en la coneta de la carretera.

Berga y Boada.

Olot 17 Desembre de 1899.

LO DE LA MERCÉ

El no haverse pogut recullir fins ara més que rumors y impresions vagas que ab prou feynas arribavan á suposicions y conjeturas, ens ha fet reservar tot comentari á la babalá en un assumpto com el de la desdixada *restauració* feta á la Mare de Deu de la Mercé, materia delicada sempre com tot lo que 's relaciona ab cosas de pietat y devoció.

L' informació manada obrir pel senyor Bisbe en averiguació dels fets, la instrueix el senyor Vicari general, y consta de duas parts: una técnica, que ha de dictaminar sobre l' estat actual de la sagrada imatge y las probabilitats de restituhirla á l' estat anterior á la *restauració*; y una altra

encarregada d' esbrinar els fets y atribuir á qui correspongui las respectivas responsabilitats.

La comissió técnica, composta dels senyors Oliva, daurador y restaurador; Llorens; pintor decorador; y Soler y Rovirosa, pintor escenógrafo; se reuni dimecres á la tarde, examinant l' imatge ab escrupulosa detenció. Apesar de las reservas que son del cas, perque l' assumpto està *sub judice*, sabém que 'ls senyors esmentats se van persuadir de que tan la cara y mans de la Mare de Deu com las del nen Jesús que porta en braços podran retornar en son primitiu estat.

Del exámen dels técnichs, sembla que resulta cert lo declarat pel autor de la *restauració*, de que per res va tocar el modelat esculptórich de las imatges, sino que 's va limitar á encarnarlas de nou, y com sembla que la nova capa de pintura será fácil terla desapareixe, la venerada Verge y 'l seu Sacratíssim Fill, tornarán á mostrar en mans y caras la bella patina d' altre tems.

Ab tot y aixó, s' exigirá el tant de culpa que correspongui als qui ordenaren la *restauració*.

(De la *Veu de Catalunya*.)

Perque sápigam nostres llegidors com tracta las cosas santas l' Ilustríssim Morgades, hem de dirlos que 'l primer individuo de la comissió técnica per ell nombrada en l' assumpto de la esmentada profanació artística, lo Sr. Oliva es un restaurador de fama reconeguda per sa habilitat rara en lo delicat art que 'ns ocupa, y además per sos coneixements especialíssims en la materia; lo segon lo Sr. Llorens, es l' autor de las célebres pinturas del primer altar entrant á la dreita del monastir de Ripoll; lo tercer lo senyor Soler y Rovirosa, es un pintor escenógrafo de fama europea.

Si las preciositats de nostras iglesias tinguessin la sort com las de Vich y Barcelona, no veuriam á Olot profanacions artisticas de molt més bulto que la de la Verge de la Mercé. Aquí se restaurá un quadro de la Cena de Jesús, sens dubte 'l millor que pintá Joan Panyó, per una persona no sols barroera de mans, sino tan inepte é incapás de comprendre lo que pintava, que no podrá may distingir un cromo d' una pintura. Lo que causa més fonda pena es que l' encárrech fou fet per personas piadosas que per sa posició tenian la missió de vetllar per las obras artisticas de nostres temples. Si s'hagués consultat á las cinch ó sis personas que á Olot entenen poch ó molt de aquestas cosas, es certíssim que las tals haurian estat totas unánims en que la pintura 's quedés tal com estava, puig no necessitava restaurarse ni donarhi cap pinsellada. Però desgraciadament cregueren ab piadosa, pero desdixada convicció, que las caras de Jesús y Sant Joan erau massa blancas y per donar tal volta una mosta del miracle que creyan obraria la persona *restauradora*, li confiaren l' encárrech. En efecte, las dos testas plenas d' emoció y sentiment, correctíssimas en lo dibuix, que al moment de guaytarlas feyan venir á la memoria las de Joan de Joannes, resultaren dos borratxos verdaders tocant al color, que en la forma anatómica de la cara no quedá res. L' equilibri de color en totas las figuras y fondo del quadro era tan admirable com detestable ha restat després de la restauració *piadosissima*. D' aquesta mena d' actes ne sabém tants, que hem de guardarlos per altra ocasió. No habenthi á Olot un museo municipal per culpa dels que podrian formar-lo; casi 'ns alegrém de que en nostra vila no hi hagi cap quadro del malaguanyat Vayreda; aixís no tin-

drem la temensa de que sian restaurats aquells camps de fajol y primavera encantadoras, que 's disputavan los inteligents de fora casa, y que aquí per desgracia no tenian pel nostre públich cap valor.

NADAL

A l' hora en que s' es desclosa,
Jericó, ta blanca rosa,
lo cel obría son cor,
y com gota de rosada
sobre la terra assecada
d'exa ploure 'l Salvador.

Oh! miráulo á la Establia,
en los braços de Maria,
test gentil d' aquesta Flor:
sa cara que n' es hermosa,
ses galletes son de rosa,
son cabell es un fil d' or.

Somriuli una nova Estrella,
los arbres trauen poncella,
les nadales trauen flor:
y, saltant entre les branques,
cantan les tórtoras blanques
sa glosa de més dolçor.

Los Angels á voladuries
hi barrejan ses canturies
puntejant ses arpes d' or,
Gloria á Deu en les altures;
adorém, oh criatures,
adorém al Criador.

Jacinto Verdaguer, Pore.

SECCIÓ DE NOTICIAS

Ab un cel completament despejat pogué contemplarse y examinar lo eclipse de lluna que s' efectuá durant la nit del dissabte al diumenge passats, quedant la lluna en lo moment máxim del fenómeno tan tapada, que d' ella no mes se'n veyá una petita porció com si estigués al primer dia del primer quart.

La pluja d'aquets dies ha vingut molt be pera netejar los rius y pel blat que encara havia de naixer. En los alts Pirineus hi ha caygut també un gruix de neu forsa regular.

Avuy se celebrará la tradicional fira de Sant Tomás. Degut á lo bon aspecte del temps es d'esperar que 's veurá molt concurregada.

Hem rebut lo valent quincenari de Badalona *Gent Nova*, á quin agraïm la visita y establím gustosos el cambi.

Ab motiu de las últimas plujas, lo Fluviá ha experimentat una crescuda considerable, y l'aygua de la Pinya ha vingut bruta que ni per rentar serveix. La riera de Ridaura també ha vingut grossa.

A Portbou sembla que la Aduana ha suferit grans desperfectes ab lo temporal y que 'ls agents de la mateixa no poden despatxar los géneros sino ab perill de la vida. Los géneros amagatsemats en aquest moment han sofert molt, segons diuen tots los telégramas d'aquell punt.

Donchs creguin á Portbou y tots los perjudicats, que 'l govern nomenarà avans d'acabarse 'l sigle vinent una comissió técnica pera examinar si tenen rahó ó nó ab aixó del temporal, y segons informi la comissió técnica, y segons se maneigin á Portbou, se 'n nomenarà un' altra que desfassi tot lo que hagi fet la primera, y després una tercera que destrueixi lo dictamen de la segona, pero tinguin per cert que avans del terme del sigle vinent á Madrid s'ocuparán de aquella Aduana, es dir, no de restaurar l'edifici, d'arrebassarne 'ls diners.

Las targetas que ha publicat la *Unió Catalanista* y que 's venen en la administració de L' OLOTI, pera que ab motiu de las festas de Nadal y Capdany se pogan felicitar totes aquellas personas que professin nostras ideas, no son targetas postals. Per lo tant, en ellas, segons las vigents ordenansas de correus, sols hi pot anar manuscrita en una cara la direcció de la persona á qui s'envia, y en l'altra, al peu de la alegoria catalanista, la firma, fetxa y 'l nom del remitent. Pera que circulin per Catalunya y Espanya n'hi ha prou ab que portin un sagell de quart de centim, menos per l'interior de las poblacions, que tenen d'estar franquejadas ab un sagell de cinch centims. També te de ser de cinch centims pera que corrin per las nacions y Estats de fora d'Espanya.

Diu *La Renaixensa*: que ha causat gran impresió entre 'ls pagesos dels termes de Talamanca y Pont de Vil·lumara (Manresa), lo fet de que 'ls blats moren al comensar á eixir á flor de terra, haventse observat en las arrels un moviment indicador de que s'agita á dintre un micobri imperceptible á simple vista.

Nostre estimat company *La Creu del Montseny*, dedica son darrer número á la Purissima Concepció de la Verge y á la memoria del ardit defensor de tan sagrat misteri lo flosof franciscá Beato Duns Escoto. En un hermós article Mossén Salvador Bové prova com avans que 'l sobredit Beato lo nostre Ramon Llull havia defensat ja la veritat avuy dogmática de la Inmaculada Concepció. També s'hi llegeixen hermosos treballs de Mossen Verdaguer, Boloix, Castellet, Ramon N. Comas y altres.

Lo Papa Lleó XIII ha disposat que en tots los temples del mon catòlich se celebri 'l dia 31 del mes que som, una missa solempne á las dotze la nit, pera celebrar la entrada del any Sant.

A Madrid han tingut un desafio á pistola dos generals de la marina de guerra d' Espanya.

Varen dispararse tres tiros per banda sense fer blanch en cap dells.

Aquet fet, sino es pura comedia (que tot podria esser), demostra ben á las claras las causas dels desastres de Cavite y Santiago de Cuba.

De *La Costa de Llevant.*

Separatisme didàctich.—Llegeixin els noms de tots els directors d' establiment d' ensenyansa oficial superior de Barcelona, y no n' hi trobaran un de català, á pesar de que la casi totalitat dels catedràtics son catalans. Per sabis que sian els directors, aixó es una mena de separatisme com qualsevol altre. Llegeixin:

Universitat: Rector, Luanco, Institut: Director, Cortejón, Escolars: Enginyers y Arts y Oficis, Sanchez Pérez. Nàutica, Gómez Arias. Arquitectura, Del Villar. Comers, Blasco. Normal, Álvarez.

Total: contra set establiments, set noms castellans.

Ha passat á mellor vida l' antich mestre d' obras amich nostre, don

Esteve Pujol. Que Deu concedeixi á sa atribulada familia la resignació cristiana que 's necessita pera soportar tan dolorosa perdua.

Ha mort l' Ilm. Dr. Francesch Aguilar, bisbe de Segorb, fill de Manlleu. Fou un dels prelats assistents al milenari de Ripoll. Havia estudiat á Vich. Era un gran escriptor y deixa bon número de quaderns y volúms. Al morir tenia, no sabem si acabada, una historia general de la iglesia de Espanya, que devia constar de nou ó deu tomos, fou un dels primer que desenrotllá l' excursionisme á Catalunya, y tenia escrits treballs molt estimables sobre la llengua catalana. Las sevas grans virtuts sols podian compararse ab sa gran erudició en las ciencias eclesiàstiques.

Deu hagi acullit l' ànima del bonadós prelat català.

SECCIÓ RELIGIOSA.

Avuy 21.—(Abans †) S. Tomás apóstol.
Div. 22.—S. Zenon soldat y Demetri mr.—*Dejuni.*—(I. P.)
Dis. 23.—Sta. Victoria vg. y mr.—*Dejuni abstinencia de carn.*—(I. P.)
Dium. 24.—S. Delfi b. Sta. Tarsila vg.—(I. P.)
Dill. 25.—✠ LA NATIVITAT DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST.—(I. P.)—*B. P. en S. Agustí, Minims y S. Joan de Deu.*
Dim. 25.—(Abans ✠) S. Esteve proto-martir.—*B. P. en lo Carme.*—(I. P.)
Dimec. 26.—(Abans †) S. Joan apóstol y evangelista.—(I. P.)

QUARANTA HORAS.—Continúan en la iglesia del Sant Hospital.—L' exposició de Sa D. M. comensa á las quatre y mitja.

OLOT.—Imp. de N. Planadevall —1899.

LA MUTUA INFORMACIÓN COMERCIAL.

Centro de Informes Comerciales y gestión de toda clase de créditos

DIRECTOR.—José Domenech Bertrán, Procurador de los tribunales.

ABOGADO-ASESOR.—D. Agustín Irilla Alcover.

Informes veredictos de todas las casas de comercio de España y extranjero.

OFICINAS.—Doctor Dou, 5,-1.º, Barcelona.

Representante en esta plaza.—**D. Salvio Fábrega.**

Porresponsales en todas las poblaciones importantes de España y extranjero.

CASA BALETA

Regalo Veritat

Cinch canas llana 3'70 Pts.

REGALO VERITAT

5 canas franela llana 3'70 Ptas.

FLASSADAS LLANA

Grans existencias á preus de fábrica

Panyets, llanas, gergas, velluts y altres articles de novetat á

PREUS REDUITS

Regalo Veritat
Cinch canas llana 3'70 Pts.

REGALO VERITAT.—5 canas llana 3'70 Ptas.

LA GRESHAM

COMPANIA INGLESA DE

Seguros sobre la vida y de Rentas Vitalicias

Fundada en el año 1848

Pólizas indisputables.—Beneficios capitalizados.—Primas muy moderadas. LA GRESHAM tiene constituido el depósito exigido por las Leyes fiscales vigentes como garantía para sus asegurados en España.

OFICINA PARA CATALUÑA:

Plaza de Cataluña, 39, acera de la Ronda de la Universidad.—BARCELONA.

LA PALATINE

COMPANIA INGLESA DE

seguros contra incendios, explosiones y accidentes

Capital **34.000,000** de pesetas.

Oficina para Cataluña: Plaza de Cataluña, 39, acera de la Ronda de la Universidad.—BARCELONA.

LO POSITIU

AVIS AL PUBLICH

En l'acreditat establiment de sastrería de

JOAN BELLAPART

situat en los carrers de Sant Esteve; núm. 9, y Sant Tomás 5, d' aquesta vila, s'ha rebut pera la present temporada, una numerosa y variada existencia de CAPAS FETAS desde 'l módich preu de 17'50 á 100 PESSETAS una, y un abundant assortit de géneros del país y extrangers, pera la confecció de TRAJOS A MIDA, qual preu es de 20 PESSETAS en avant.